

Mo peäle Hulgal jonab,
Kül Jummal Abbi sadab.

Doeg kes woera maale olnud.

Doeg, kes kurramaale olnud, ja seält jälle tagasi tulnud omma isja jure, rägis üles, mis inmetend temma seäl näinud. Temma arwas keif asjad heäl teist wiisi ollewad. Kui ta siis sedda kassi näggi, mis maia olli, küsis temma: kuidas nimmetakse se ellaias sin maale? Issa naeris ja ütles: olled sa nenda woeraks läinud, et se peaks mitte ennam so meeles ollema, et ta kassiks nimmetakse? Doeg kostis: meite maale nimmetakse ta mitte kassiks, waid hiiride koeraks. — Kui ta isja sure koera näggi, ütles temma: oh, mis pissokenne kuitsokene se on! kurramaale on teised koerad. Se on jummal ees tõssi, et ma seäl olen.

koerad näinud, mis ni sured on, kui üks hea hobbone. Issa wärristas peaga ja ütles: woib kül olla. — Teise pühhal käisid nemmad suggulaste jure meelt jahhutellemaning tee peäl üles isja: meite tee peäl on üks sild; ja sellega on se ommeti üks inmetinne ning täbbar luggu. Doeg küsis: kuidas siis? Jah! se on se wiis, et igga üks, kes ta ülle käib, ning on wallet lend, omma jalga katti murrab. Doeg kohkus, kül ta teadis, mis ta sest surest koerast olli rägind, ning sel wiisil olli se sant luggu kül temma jalgaga. Issa jättis sedda jutto mahhaja hakkas teised jutrud aiama. Tubba sild paistas ärra. Ehmatas tulli poia peäle, ja ta ütles: praego tulled se mo meeles se sure koera pärrast. Ta es olli kül ni suur kui hobbone, agga nenda ta olli kül kui üks sälloke. Issa kostis: mis mul koeraga teggemist on; lähheme omma teed. Issa hakkas jälle teist jutto aiama. Doeg agga ütles: mis se olli, mis ma sest koer